

[illegible]

hon att gråta; Af jord och himmel hielp hon
ber, Med bleka kinder wäta. Allt folk till kyr-
kan skulle gå; Så grufsig syn de undra på, Och
Presten der förkunna.

Erwenne mycket wackra

Tryckning,
tryckt hos S. P. Lundström, 1850.

1. **E**rat sitta, du sitta! och se dig ned för,
 Resinna hur farligt i werlden det är: Der go,
 du du rufe, du rufe, du gäre; för all ring du
 är alla onda begär. Resinna dig ned! Och veta
 din själ, för farligt illståndet är enligt farväl.
 2. Jag hastigt uppvarte, en offsig i denna,
 Stor glädje för sadet och moder jag war; Guds
 ord jag mig lade och hördet så gerna, Min Guds-
 serman allt i hjerter jag bar. Jag detsuens
 ist! G! stände förwist, Att meniskan draga i
 från Gætte Gætt.

3. En yngling mig älskade ämt och med dra,
 Han häd mig trosloswar för hjerter och hand.
 Han sade: om Gud vill mig lycka bestå, Att
 sola snar sätas med ättens bånd. Han
 pengar hofspare, Och änter att snar är och
 förba hemman och ha det så rart.

4. Men wad samman iden der hastigt sig hån,
 De, G! wad så offsig lade i ro, En serman
 de Gætte hell ställigt andande. Och lare sig ned i
 wägar grannstap att bo. Förändrer han war, Och
 åter han bar, Och för genom bön i farer alla dar.
 5. En dag förbifor han förslidarnas stuga:
 En måndt wad nuf ungdom förslidardet der war.
 Att sticor wad nuf och gosare boga, Han hel-
 sde wänligt upp och en hwar; Men mest upp
 mig G! d! mit innerlig. Han sag, och mig wänta
 ill wänta ill sig.

6. Jag wänter han tog mig och färligen smette,
 Mig lade mung, för och wäntiga ord. Min
 häd upp höstard och stötte strax lade: G!
 wad en heder i bön warit spord. Wad afund,

swår Guds gåfwor ej förderfwar. Hon swarad: Det går mig ej an: Begrafwen hur I will och kan; Men jag mitt mynt ej ftingrar.

8. Jag bör på nästa marknadsdag Mig nya kläder köpa: Ej höfwes då för mig att jag Der till om lån skall löpa. Hur jag går kladder hwat man ser; Stor sak hwad graf man gubben ger: Ej någon derom sköter.

9. Då hennes Fru lif hårdhet såg, Hon mera kristligt tänkte. Barmhertighet i henne låg: Hon ymnigt pengar skänkte, Dermed den arma qwinnan då, Hugswalad, genast mände gå, Sin döda att begrafwa.

10. Till gäst nu pigan buden blef, Hon der för wäl sig prydd; Gaf Gud och dygden skiljo: bres, Men högmödsanden lydde. Desß Fru fick henne twenne brödd, Att ge sin mor, som led stor nöd, Och sådan hjelp behöfde.

11. När hon ett stycke hade gått, Och harnsen brödden burit, Sin Frus barmhertighet försmått, På modren håstigt swurit; Kom hon der wägen ören war; Märk, hwad för medel hon då tar, Sin nya skor att spara!

12. Här fanns ej sten, här fanns ej spång, På den hon kunde klifwa; Gå fring, gjord' wägen allt för lång; Ej will' hon smutsig blifwa: Ty lägger hon de brödden så, Att hon på dem kan torrskodd gå; Men hämnnden resan skötte.

13. Desß fötter fastna genast qwar, När hon på brödden träder; På benen hon förgåfwes drar, Hon bannas och hon häder; Men som en stor och jordsfast sten Orörslig står, Så hennes ben I marken synas fastna.

14. När hon sig således straffad ser, Begynner